

IDEFISC®

Juridische nieuwsbrief: verschijnt driemaandelijks

© IDEFISC Internationale vereniging met wetenschappelijk doel - Nummer : 85 - Afgiftekantoor: Brussel V - december 2013 - info@idefisc.be

Editoriaal

De spaarder, het doelwit van de Staten

In gans Europa en in het bijzonder in België vat de fiscale actualiteit van de laatste jaren zich samen in een schrijnende trilogie: systematische verhoging van de belastingen, toename van de bevoegdheden van de fiscus, aantastingen van de rechten van de belastingplichtigen.

De inventaris van vooral de maatregelen die door de huidige Belgische regering werden genomen sinds zij aan het bewind is, is snel opgemaakt: stijging van de lasten op beroepsinkomsten en bedrijfsopbrengsten (waaronder als meest frappante voorbeelden de veel zwaardere belasting van voordelen allerhande, en de verhoging van de belasting op liquidatieboni), verhoging van de administratieve en strafsancities op fiscaal vlak, nieuwe bevoegdheden voor de administratie, opheffing van het bankgeheim, de creatie van een database "big brother" door de administratie, nieuwe aangifteverplichtingen voor activa, zoals verzekeringen, en binnenkort de trusts, zelfs al leveren ze geen belastbare inkomsten op, en vooral een spectaculaire explosie van belastingen die de opbrengsten uit onroerend vermogen aantasten.

Welnu, we weten dat in deze materie de fiscus pure virtuele inkomsten belast omdat zij vaak lager liggen dan de inflatie. De belastingniveaus die meestal op 25% van de spaarinkomsten liggen, zijn, in tegenstelling tot wat de officiële middens bevestigen, zijn hoog geworden en de lijst van vrijgestelde inkomsten is aanzienlijk korter geworden.

Zelfs de strijd tegen de fraude vat zich in de praktijk, op kwantitatief niveau, samen tot dat kleine gedeelte van de fraude die betrekking heeft op roerende inkomsten die geïnvesteerd werden in het buitenland.

De werkelijkheid is dat de Staten, en voor de Belgische Staat, bewust of onbewust tot de conclusie zijn gekomen dat de enige weg om hun schulden te verminderen, op korte termijn, was om de spaarders te beroven door puur en simpel een deel van hun vermogen af te nemen. Een recente studie van het IMF heeft zopas deze opvatting gesteund door te stellen dat een oplossing zou zijn dat de Staten zich 10% van het geheel van het roerende en onroerende vermogen van de inwoners

zouden toeëigenen, niet zozeer om de schuld terug te betalen, maar om ze op het reeds verhoogde niveau te brengen van 4 jaar geleden.

Deze methode, die in Cyprus door de Europese Unie werd overwogen, zal ongetwijfeld niet in de nabije toekomst gebruikt worden. We moeten er echter wel van bewust zijn dat de schulden van de Staten, en in het bijzonder deze van de Belgisch Staat, nooit volledig zullen kunnen terugbetaald worden en dat men uiteindelijk zal moeten terugvallen op noodoplossingen. Of het nu over een "éénmalige" zware belasting gaat op het kapitaal, of een combinatie van een nog zwaardere inflatie en belastingen die het inkomen nog meer aantasten, we kunnen het vandaag reeds met zekerheid voorspellen.

Maar uiteindelijk zal één van deze methoden gebruikt worden door de Staten die er niet in slagen om hun uitgaven te beperken.

Thierry AFSCHRIFT

Op de Belgian Legal Awards werd de associatie Afschrift opnieuw in de bloemetjes gezet als de Belgian Tax Law Firm voor het jaar 2013

De slagen van de berenklauw

“Speciale afdeling” voor vermoedelijke fraudeurs?

Ze zijn met velen, de zaken, vooral fiscale zaken, waarin sinds het begin van de enquête, de personen die als schuldigen het voorwerp vormen van een inbreuk, die via met kennis van zaken georchestreerde “lekken” aan de pers worden bekend gemaakt, meestal zelfs nog vóór zij zelf weten waarvan ze beschuldigd worden.

Het probleem voor de fiscus en voor bepaalde media is dat er een rechtspraak bestaat en dat deze rechtspraak regelmatig die personen waarvan men dacht dat ze schuldig waren, vrijspreekt, ofwel omdat ze het slachtoffer zijn geweest van deloyale vervolgingen, ofwel eenvoudigweg omdat ze onschuldig zijn.

Na een recente pijnlijke mislukking van zijn administratie hebben we onlangs een Staatssecretaris kalmweg horen bevestigen dat hij “*een probleem had met justitie*”, en dat hij zich afvroeg of het niet interessant zou zijn om “*gespecialiseerde rechtbanken*” op te richten voor fiscale inbreuken.

Deze eerbare politieker vergeet waarschijnlijk dat de fiscale Kamers van de rechtbanken reeds gespecialiseerd zijn, en dat hetzelfde geldt, zeker in de grote steden, voor strafkamers van rechtbanken.

Hij heeft zonder twijfel willen zeggen dat het voor hem niet voldoende was dat ze uit gespecialiseerde magistraten samengesteld zijn, maar vooral dat deze rechtbanken “*speciaal*” zouden moeten zijn, opdat zijn administratie meer in het gelijk zou gesteld worden.

Er bestaan mooie voorbeelden die hem zouden moeten aanzetten tot nadenken. De revolutionaire rechtbanken waren voldoende gewillig om bijna iedereen die Robespierre hen aanduidde naar de guillotine te sturen. Als eventuele inspiratiebron zijn er ook de “*speciale afdelingen*” die door het regime van Vichy gecreëerd werden om diegene te veroordelen die door onafhankelijke en onpartijdige rechters werden gespaard....

Editoriaal

De spaarder, het doelwit van de Staten	1
Fiscale behandeling van burgerlijke patrimonium-vennootschappen in België: de belastingplichtige wint nog steeds	4
Binnenkort het einde van de successierechten op de gezinswoning in Brussel	5
Garages: de beperking van de kostenaf trek verbonden aan vervangwagens wordt opnieuw in vraag gesteld	6
Getrouwe beeld en activa ten kosteloze titel verkregen : het Europees Hof bevestigt de afwezigheid van grondslag van het standpunt van de administratie	8
De toekomstige Luxemburgse vermogensstichting: een nieuw middel ten dienste van het privévermogen	9
Het Waals Gewest herbekijkt de mogelijkheden voor de vermindering van onroerende voorheffing	11
Het enige gevolg van de aankondigings-effecten van notionele interesten: de juridische onzekerheid	12
Het recht op aftrek van de BTW kan geweigerd worden wanneer de factuur onvolledig is.	13
Het Centraal Aanspreekpunt voor bankrekeningen	15
Het bestaan van een fraude tijdens een aanslagjaar is op zich geen aanwijzing van fraude voor een vorig aanslagjaar	16
Paypal en de aangifteverplichting van in het buitenland geopende rekeningen	18
Fiscale regularisaties en gelijkheidsprincipe	20
De Commissie daagt België voor het Europees Hof van Justitie voor discriminerende bepalingen inzake successierechten	22

Fiscale behandeling van burgerlijke patrimoniumvennootschappen in België: de belastingplichtige wint nog steeds

We hebben reeds een uiteenzetting gedaan van de rechtszaken die lopen tussen de Belgische belastingplichtigen die aandelen bezitten in burgerlijke patrimoniumvennootschappen naar Frans recht en de Belgische fiscale administratie.

Terwijl men in 2004 dacht dat het Hof van Cassatie de kwestie definitief had opgelost, moeten we ons eraan herinneren dat de fiscale administratie het geweer van schouder heeft veranderd en geprobeerd heeft om een ander artikel van het Verdrag ter voorkoming toe te passen teneinde de belasting als dividenden in hoofde van de Belgische belastingplichtigen toe te laten.

Dit ondanks het feit dat de inkomsten reeds als onroerende inkomsten in Frankrijk belast werden ...

Bepaalde rechtbanken hebben de argumentatie van de administratie gevolgd, maar de trend lijkt zich te keren en sinds kort geven de rechtbanken gelijk aan de belastingplichtigen.

Zo heeft de Rechtbank van eerste aanleg van Mons recent een beslissing genomen waarmee ze het onhoudbare karakter van de positie van de Belgische administratie en de duidelijke schending van de internationale regels bevestigt als we de positie van de Belgische administratie zouden volgen.

De administratie gaf toe dat de verworven inkomsten van de aanvrager geen dividenden zijn in de zin van artikel 15 van het Belgisch-Franse Verdrag ter voorkoming van de dubbele belasting.

Het is volgens dit artikel inderdaad zo dat de term dividend moet begrepen worden in de zin van de fiscale wetgeving van de staat waar het bedrijf dat de dividenden betaalt haar zetel heeft, dus in dit geval volgens het Frans recht. Maar, vanaf het moment dat de burgerlijke patrimoniumvennootschappen niet opteerden voor het fiscaal regime van kapitaalvennootschappen, werd hun vennoot, de in België wonende belastingplichtige, op zijn deel van de winsten van de burgerlijke patrimoniumvennootschappen als onroerende inkomsten en niet als roerende inkomsten belast.

De administratie riep voor de rechtbank van Mons het artikel 18 van het Belgisch-Franse Verdrag ter voorkoming van de dubbele belasting in, zijnde de residuaire bepaling die het belastingrecht toekent aan de woonstaat, terwijl

er geen enkele andere bepaling van toepassing is.

De rechtbank noteert dat vanaf het moment dat een vennootschap kiest voor de belasting van zijn winsten in hoofde van zijn vennoten, een regime dat men vroeger nog gekend heeft in België voor de BVBA's, er geen dividenden meer bestaan: de winst van het bedrijf is belast als onroerend inkomen in hoofde van zijn vennoten, of deze nu verdeeld wordt of niet, en in dit geval, volgens het Franse recht.

Maar artikel 3.2 van het Belgisch-Frans Verdrag ter voorkoming van de dubbele belasting voorziet dat "de notie van onroerend goed wordt bepaald volgens de wet-

De rechtbank weerlegt de argumentatie van de Staat:

« We moeten redelijk blijven: als een contracterende staat inkomsten als onroerende inkomsten belast, dat betekent dit dat deze staat ervan uit gaat dat de goederen die deze inkomsten hebben geproduceerd, onroerend zijn, eventueel zelfs fictief zoals in dit geval.»

De rechtbank besluit hieruit dat krachtens het Belgisch-Franse Verdrag ter voorkoming van de dubbele belasting België de betwiste inkomsten uit de belasting van fysieke personen moet vrijstellen.

ten van de contracterende staat waar het betreffende goed zich bevindt”.

Het is zeker dat deze bepaling rekening houdt met de notie van onroerend goed, wat aan de administratie wou duidelijk maken dat deze bepaling niet toeliet te bepalen of een inkomen onroerend is in de zin van het Verdrag ter voorkoming.

De rechtbank weerlegt deze argumentatie redelijk pragmatisch:

« We moeten redelijk blijven: als een contracterende staat inkomsten als onroerende inkomsten belast, dat betekent dit dat deze staat ervan uit gaat dat de goederen die deze inkomsten hebben geproduceerd, onroerend zijn, eventueel zelfs fictief zoals in dit geval.»

De rechtbank besluit hieruit dat krachtens het Belgisch-Franse Verdrag ter voorkoming van de dubbele belasting België de betwiste inkomsten uit de belasting van fysieke personen moet vrijstellen.

De rechtbank onderstreept dat deze oplossing bovendien conform is met het rapport dat in 1999 werd opgesteld door het fiscaal comité van de OESO, dat in haar nummer 32.3 voorziet dat indien, vanwege verschillen tussen het nationale recht van de bronstaat en dat van de woonstaat, het eerste van toepassing is op een specifiek element van het

inkomen of kapitaal van de bepalingen van het Verdrag die aan hem de macht toekennen om te belasten, maar die afwijken van die die de woonstaat zou hebben toegepast op datzelfde element van inkomen of kapitaal, de afschaffing van dubbele belasting moet worden toegekend door de woonstaat, ondanks het kwalificatieconflict die voortvloeit uit verschillen in nationale wetgeving.

Ten slotte onderstreept de rechtbank dat als we de hypothese van de administratie volgen we onvermijdelijk tot een dubbele belasting zullen komen in tegenstelling tot het doel van elk Verdrag ter voorkoming van de dubbele belasting en ook in tegenstelling tot het principe van het vrije verkeer van kapitaal dat opgenomen is in het Verdrag van de Europese Unie.

We kunnen natuurlijk alleen maar verheugd zijn over dit vonnis dat de staat meer redelijkheid en respect voor de internationale verplichtingen vraagt ...

Pascale HAUTFENNE

Binnenkort het einde van de successierechten op de gezinswoning in Brussel

Op vandaag leidt het overlijden van een partner of een wettelijke samenwonende tot de verplichting van het betalen van successierechten op het volledige geërfde vermogen. Ook al bestaat er een voordeeltarief voor de gemeenschappelijke gezinswoning, kunnen de successierechten in Brussel hoog oplopen en, in bepaalde gevallen, de overlevende partner of samenwonende zelfs dwingen tot de verkoop van de gezinswoning om de successierechten te kunnen betalen.

Sinds 2007 al is er in het Vlaams Gewest in dergelijk geval geen recht meer verschuldigd voor wat betreft de gezinswoning.

Voorstellen van beschikkingen werden al sinds 2007 aan het Brussels Parlement voorgelegd, alsook in juni 2013 teneinde de successierechten op de gezinswoning af te schaffen.

Op het einde van september jongstleden werd een ontwerp van beschikking door de Regering van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest goedgekeurd. Het ontwerp werd overgemaakt aan de Raad van State voor advies en moet daarna

“

Het voordeel zal belangrijk kunnen zijn voor de overlevende partner en het doel van de Brusselse regering is net om de uittocht van oudere personen te voorkomen, meer bepaald in de richting van het Vlaamse Gewest.

Als het Brussels Parlement effectief de volledige afschaffing van de successierechten tussen overlevende samenwonenden of partners zou stemmen voor wat betreft de gezinswoning, dan zal er in de voorheen gestelde hypothese geen enkele successierecht verschuldigd zijn.

”

nog goedgekeurd worden door het Brussels Parlement. Zonder nieuwe ontwikkelingen, zullen de partners en samenwonenden geen successierechten meer moeten betalen op het gebouw waarin hun gezinswoning gevestigd was.

Het voordeel zal belangrijk kunnen zijn voor de overlevende partner en het doel van de Brusselse regering is net om de uittocht van oudere personen te voorkomen, meer bepaald in de richting van het Vlaamse Gewest.

Nemen we als voorbeeld een gepensioniseerd koppel, zonder kinderen, gedomicilieerd in Brussel sinds vijf jaar, gehuwd onder het wettelijk stelsel (te weten zonder een huwelijkscontract te hebben

afgesloten) en eigenaar van een gezinswoning waarvan de venale waarde 1.000.000 € bedraagt.

De overlevende partner of samenwonende zal zo de helft van het gebouw met een waarde van 500.000 € erven. Op vandaag zijn de successierechten op het gebouw dat dienst deed als laatste woonplaats van de overledene berekend op een progressief tarief per schijf van 2 % (tot 50.000 €) met een maximum van 30% (boven de 500.000 €). Het totaal aan verschuldigde successierechten in dergelijk geval zou iets meer dan 77.000 € bedragen. Zelfs al is dit bedrag iets lager dan hetgeen tot in 2012 verschuldigd was, kan het, in bepaalde gevallen, de overlevende partner verplichten tot het verkopen van het gebouw dat als laatste woonplaats diende. Het kan ook bepaalde personen aanzetten tot het kopen van een woning in het Vlaams Gewest met de bedoeling zich daar te vestigen.

Als het Brussels Parlement effectief de volledige afschaffing van de successierechten tussen overlevende samenwonenden of partners zou stemmen voor wat betreft de gezinswoning, dan zal er in de voorheen gestelde hypothese geen enkele successierecht verschuldigd zijn.

Tristan KRSTIC

Garages: de beperking van de kostenafrek verbonden aan vervangwagens wordt opnieuw in vraag gesteld

In een arrest van 13 november 2013 stelt het Grondwettelijk hof opnieuw de beperking van kostenafrek van wagens voor 75% opnieuw in vraag wanneer het gaat over vervangwagens die door garagisten exclusief aan hun klanten wordt verhuurd en die geen eigenaar zijn van deze voertuigen.

In de betreffende zaak stelde een autoconcessionaris vervangwagens ter beschikking van zijn klanten gedurende de tijd die nodig was voor het onderhoud of de herstelling van hun wagen. Deze vervangwagens waren geen eigendom van de concessionaris, maar werden gehuurd bij derden.

De betrokken concessionaris had de beroepskosten verbonden aan deze voertuigen volledig afgetrokken, maar de fiscale administratie had hem een verzoek tot rectificatie gestuurd omdat zij van mening waren dat de afrek moest beperkt worden tot 75%.

De interpretatie van de administratie was gesteund op artikel 66 van het Wetboek van Inkomstenbelastingen.

Deze bepaling voert een algemene beperking in voor de mogelijkheid om beroepskosten verbonden aan het gebruik van voertuigen af te trekken. Deze kosten zijn slechts voor 75% aftrekbaar.

Niettemin bestaat er speciaal voor voertuigen die uitsluitend aan derden worden verhuurd een uitzondering op deze beperking. In die gevallen zijn de kosten voor 100% aftrekbaar.

Toch is er een afwijking voorzien voor de voorgenoemde uitzondering: het is opnieuw een beperking tot 75% die wordt toegepast als deze voertuigen toebehoren aan derden.

De Rechtbank van eerste aanleg van Liège, voor dewelke de con-

cessionaris beroep had aangetekend, had zo geoordeeld dat deze bepaling op zo een manier moest geïnterpreteerd worden dat wanneer een concessionaris eigenaar is van de vervangwagens die hij ter beschikking stelt van zijn klanten, hij de totaliteit van de kosten verbonden aan het gebruik van deze voertuigen kan aftrekken, terwijl als de concessionaris de vervangwagens huurt bij een derde bedrijf, hij zijn kosten slechts voor 75% kan aftrekken.

Bijgevolg heeft de rechtbank een prejudiciële vraag gesteld aan het Grondwettelijk hof teneinde deze zich te laten uitspreken over het eventuele discriminerende karakter van deze situatie.

Het feit of de concessionaris al dan niet eigenaar is van de vervangwagen brengt dus verschillende gevolgen met zich mee voor wat betreft het percentage van aftrekbare kosten.

Het Grondwettelijk hof merkt op dat dit verschil in behandeling rust op een objectief criterium, dat van het eigendomsrecht.

Het Hof onderzoekt vervolgens of dit verschil in behandeling gerechtvaardigd is of niet. In dit opzicht stelt het Hof vast dat wanneer, in beide gevallen, de garage occasionele kosten heeft voor vervangwagens, en deze enkel en alleen dienen voor verhuur aan zijn klanten en de beperking van de aftrekbaarheid in voorkomend

geval op dezelfde manier van toepassing is voor deze klanten, of voertuigen nu eigendom van de garagist zijn of door hem gehuurd worden, het verschil in behandeling niet gerechtvaardigd is.

Er is dus geen reden om de garagisten die eigenaar zijn van hun vervangwagens en de garagisten die deze voertuigen huren, op een andere manier te behandelen op dit vlak.

Zoals het grondwettelijk hof terecht opmerkt, als de in vraag gestelde wettelijke bepaling wordt geïnterpreteerd als zou ze de aftrekmogelijkheden beperken voor garagisten die uitsluitend vervangwagens verhuren aan hun klanten maar er geen eigenaar van zijn, dan is deze strijdig met de Grondwet.

Lida ACHTARI

Er is dus geen reden om de garagisten die eigenaar zijn van hun vervangwagens en de garagisten die deze voertuigen huren, op een andere manier te behandelen op dit vlak.

Zoals het grondwettelijk hof terecht opmerkt, als de in vraag gestelde wettelijke bepaling wordt geïnterpreteerd als zou ze de aftrekmogelijkheden beperken voor garagisten die uitsluitend vervangwagens verhuren aan hun klanten maar er geen eigenaar van zijn, dan is deze strijdig met de Grondwet.

Getrouwe beeld en activa ten kosteloze titel verkregen : het Europees Hof bevestigt de afwezigheid van grondslag van het standpunt van de administratie

Men herinnert zich dat de fiscale administratie, zich baserend op een advies van de Commissie van Boekhoudkundige Normen (n° 126/17), steeds van mening is geweest dat wanneer een bedrijf activa verwerft met een waarde die lager is dan de reële waarde, dat bedrijf een (belastbaar) resultaat zou moeten erkennen ten bedrage van het verschil tussen de aankoopwaarde en de “juiste waarde”. Er zou bijgevolg een belasting zijn vanaf de aankoop.

De fiscale administratie baseert zich op het boekhoudkundig principe van het getrouwe beeld, die aan de bedrijven oplegt om een boekhouding te houden die de reële waarde van de activa die zij bezit, weergeeft.

In een arrest van 3 oktober 2013 schuift het Europees Hof dit principe opzij en stelt ze de belastingplichtige, een Belgisch bedrijf dat de positie van de administratie betwistte, in het gelijk.

Het bedrijf werd in het gelijk gesteld voor de Rechtbank van eerste aanleg en voor het Hof van Beroep van Brussel.

Er werd niet betwist dat de aankoopprijs van de aandelen duidelijk lager was dan de reële waarde, ook al werden de aandelen opnieuw verkocht 38 dagen na de aankoop aan een prijs van 3.400 keer hoger dan de aankoopprijs.

Niettemin heeft het Hof van Beroep vastgesteld dat het bedrijf de aandelen niet tegen hun reële waarde had geboekt, maar aan hun historische aankoopkost, en dit conform de Belgische boekhoudkundige reglementering. Het Hof van Beroep heeft vastgesteld dat de boekhoudkundige reglementering de verplichting om de historische aankoopkost opzij te schuiven ten voordele van de reële waarde, slechts oplegde in uitzonderlijke gevallen, die in dit geval niet aanwezig zijn. Het Hof van Beroep bevestigde bijgevolg het vonnis in eerste instantie.

De Belgische Staat stelde cassatieberoep in tegen het arrest van het Hof van Beroep, door te stellen dat de boekhoudkundige reglementering zou verplichten om van het principe van de boeking van activa tegen aankoopprijs af te wijken, wanneer de prijs duidelijk niet overeenkomt met de reële waarde van de betrokken goederen en zo een vervormd beeld geeft van het vermogen van het bedrijf.

Het Hof van Cassatie besliste om

Volgens het Hof is de mogelijkheid dat bepaalde activa ondergewaardeerd worden in de bedrijfsrekeningen, als hun aankoopwaarde lager is dan hun reële waarde, slecht het gevolg van de keuze die door de Europese wetgever wordt gemaakt ten voordele van een evaluatiemethode die niet gebaseerd is op de reële waarde, maar op de historische kostprijs.

Het Hof besluit hieruit dat het principe van het getrouwe beeld niet toelaat om af te wijken van het principe van de evaluatie van activa op basis van hun aankoopprijs ten voordele van een evaluatie op basis van hun reële prijs, wanneer de aankoopprijs duidelijk lager is dan hun reële waarde.

een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie teneinde te weten te komen of de vierde Boekhoudrichtlijn moest geïnterpreteerd worden in die zin dat ze verplicht om af te wijken van het principe van de boeking van activa tegen aankoopprijs en deze te boeken tegen hun reële waarde wanneer de aankoopprijs duidelijk niet overeenkomt met de reële waarde van de betrokken goederen, en hierdoor een vervormd beeld van het vermogen wordt gegeven.

In dit geval werden de aandelen een maand na hun aankoop opnieuw verkocht tegen een prijs die

3.400 keer hoger lag dan hun aankoopprijs....

Het fiscaal voordeel voor de administratie is dat de boeking aan hun reële waarde aan de Belgische autoriteiten toelaat het betrokken bedrijf te belasten tegen de meerwaarde die gecreëerd werd door het verschil tussen de reële waarde van de aandelen en hun aankoopprijs.

Het Europees Hof begint met te herhalen dat de toepassing van het principe van getrouwe beeld moet geleid worden door de algemene principes van de richtlijn en meer bepaald de voorzichtigheidsprincipes.

Op basis van dit principe mogen enkel de winsten die op de datum van de afsluiting van de balans gerealiseerd werden, ingeschreven worden. Het principe van het getrouwe beeld moet ook begrepen worden in het licht van het principe op basis van hetwelke de evaluatie van de posten in de jaarrekeningen zich baseert op de aankoopprijs.

In toepassing van dit principe is het weldegelijk de historische kostprijs en niet de reële waarde die als basis dient voor de evaluatie van de activa.

Het Europees Hof werpt op dat er zeker uitzonderlijke gevallen zijn die een afwijking van deze bepaling rechtvaardigen opdat een getrouwe beeld zou worden gegeven.

Net zoals het Belgisch bedrijf en de Commissie is het Hof echter van mening dat de onderwaardering van activa in de bedrijfsrekeningen op zich geen uitzonderlijk geval kan vormen die een dergelijke afwijking rechtvaardigt.

Volgens het Hof is de mogelijkheid dat bepaalde activa ondergewaardeerd worden in de bedrijfsrekeningen, als hun aankoopwaarde lager is dan hun reële waarde, slecht het gevolg van de keuze die door de Europese wetgever wordt gemaakt ten voordele van een evaluatiemethode die niet gebaseerd is op de reële waarde, maar op de historische kostprijs.

Het Hof besluit hieruit dat het principe van het getrouwe beeld niet toelaat om af te wijken van het principe van de evaluatie van activa op basis van hun aankoopprijs ten voordele van een evaluatie op basis van hun reële prijs, wanneer de aankoopprijs duidelijk lager is dan hun reële waarde.

Het standpunt van de administratie is dus niet gerechtvaardigd. Dit laat ons toe te besluiten dat de rechtsleer "*Artwork Systems*" gelukkig niet meer zou moeten gevolgd worden en dat de administratie geen argumenten meer kan halen uit de boekhoudkundige reglementering om tot belasting over te gaan.

Pascale HAUTFENNE

De toekomstige Luxemburgse vermogensstichting: een nieuw middel ten dienste van het privévermogen

Op 22 juli 2013 werd een wetsontwerp ingediend bij de Kamer van Gedeputeerden om de vermogensstichting in het Luxemburgs recht in te voeren teneinde aan Luxemburg de mogelijkheid te geven een waar alternatief te bieden voor stichtingen die in andere landen zoals België en Nederland bestaan.

Dit nieuwe middel zal dienen om de vermogens- en erfplanning te vergemakkelijken. Het gaat meer bepaald om een "wees"-structuur dat geen aandeelhouders, noch vennoten, noch leden bezit en die over een rechtspersoonlijkheid beschikt.

Volgens artikel 1er van het wetsontwerp kan elke fysieke persoon of elke vermogensentiteit die handelt in het kader van de vermogensadministratie van één of meerdere fysieke personen goederen inbrengen bij de creatie van een vermogensstichting.

Het maatschappelijk doel van de stichting is dus een vermogen te beheren voor één of meerdere begunstigen, met uitsluiting van het uitoefenen van eender welke

“

Op 22 juli 2013 werd een wetsontwerp ingediend bij de Kamer van Gedeputeerden om de vermogensstichting in het Luxemburgs recht in te voeren teneinde aan Luxemburg de mogelijkheid te geven een waar alternatief te bieden voor stichtingen die in andere landen zoals België en Nederland bestaan.

Dit nieuwe middel zal dienen om de vermogens- en erfplanning te vergemakkelijken. Het gaat meer bepaald om een “wees”-structuur dat geen aandeelhouders, noch vennoten, noch leden bezit en die over een rechtspersoonlijkheid beschikt.

De vermogensstichting zou dus kunnen tegemoet komen aan het objectief van de Luxemburgse regering, zijnde nog meer de positie van Luxemburg te verbeteren inzake het beheer van familievermogens.

”

commerciële of industriële activiteit. Om dit te doen mag zij ieder roerend of onroerend, materieel of immaterieel goed in haar bezit hebben, inschrijver of begunstigde zijn van verzekeringscontracten, oprichter of begunstigde zijn van private of publieke vermogensstichtingen of trusts, zelfs deelnemingen bezitten in een vennootschap (in afwezigheid van inmenging in het beheer van de vennootschap).

Om een zekere vertrouwelijkheid te kunnen garanderen, moet de aanstelling van de begunstigten van de stichting niet in de oprichtingsakte van de stichting opgenomen worden, maar mag dit in een later document worden vastgelegd.

Vanuit fiscaal oogpunt is de stichting belastbaar tegen de belasting op de inkomensgemeenschappen.

Nochtans vormen de inkomsten uit roerende kapitalen (vooral de interesten op vorderingen en dividenden), alsook de meerwaarde die voortkomt uit de overdracht van goederen die inkomsten opleveren (vooral de deelnemingen) geen belastbaar inkomen.

De vermogensstichting is echter niet onderworpen aan de vermogensbelasting. De betalingen die werden uitgevoerd aan niet-residerende begunstigten zijn ook niet onderworpen aan een inhouding aan de bron.

Op het niveau van de indirecte belastingen werd gepreciseerd dat de dotatie die bij de oprichting van de stichting of later wordt gedaan, onderworpen is aan de betaling van een vast registratierecht.

De transfert via de stichting van de overlevende van de oprichter,

alsook de ontbinding of de vereffening van de stichting van de overlevende van de oprichter, zijn onderworpen aan schenkingsrechten in geval van transfert aan een derde andere dan de oprichter en zijn berekend in functie van de verwantschap tussen deze laatste.

Uiteindelijk zijn er op de dag van het overlijden van de oprichter, inwoner of niet van het Groothertogdom, successierechten verschuldigd door de begunstigten tegen een tarief van 0%, 12% of 40%, telkens in functie van de verwantschap. Toch zullen enkel de onroerende goederen die in Luxemburg gevestigd zijn onderworpen zijn aan de successierechten, als de oprichter geen inwoner is van het Groothertogdom.

De vermogensstichting zou dus kunnen tegemoet komen aan het objectief van de Luxemburgse regering, zijnde nog meer de positie van Luxemburg te verbeteren inzake het beheer van familievermogens.

Het wetsontwerp, dat eventueel nog kan geamendeerd worden voor haar definitieve adoptie, werd door aan het advies van de Raad van State en de Beroepsorganisaties voorgelegd. Er is niet meer informatie bekend omtrent de datum van inwerkingtreding.

Nicolas THEMELIN

Het Waals Gewest herbekijkt de mogelijkheden voor de vermindering van onroerende voorheffing

Op 19 september 2013 heeft het Waals Gewest een decreet aangenomen betreffende diverse fiscale bepalingen.

Dit decreet wijzigt onder andere het artikel 257 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen die, op aanvraag van de betrokkene, een vermindering van onroerende voorheffing toekent in de gevallen die door deze bepaling worden beoogd.

Onder de beoogde situaties voor de vermindering van de onroerende voorheffing, vonden we, in de oude versie, de hypothese in dewelke het gebouw werd bewoond door het “gezinshoofd” met ten minste twee kinderen die in leven zijn en waarvan ten minste één ten laste of een invalide persoon ten laste is.

Een andere bepaling van dit wetboek voorziet evenwel dat deze vermindering niet van toepassing is op het gedeelte van de woning of van het gebouw dat wordt bewoond door personen die niet tot het betrokken huishouden van het gezinshoofd behoren.

De wijziging die door het Waals de-

creet wordt ingevoerd, heeft als doel het begrip van “gezinshoofd” aan te passen aan de evolutie van de maatschappij en zo tegemoet te komen aan de kritieken die reeds in 2010 en 2011 in arresten van respectievelijk het Hof van Cassatie en het Grondwettelijk Hof werden geformuleerd. Dit begrip van “gezinshoofd” werd nu in de wettekst vervangen door het begrip “huishouden”.

De administratie stelde het begrip personen die deel uitmaken van het huishouden van het gezinshoofd inderdaad gelijk met de familieleden die ten laste waren van de belastingplichtige. Dit leidde tot absurde situaties waarin de administratie bijvoorbeeld van mening was dat niet gehuwde ouders die samen onder hetzelfde dak wonen met hun gemeenschappelijke kinderen niet konden worden beschouwd als een “huishouden”.

Op basis van deze interpretatie kon het gedeelte van het gebouw dat door de partner van het gezinshoofd gebruikt werd, kon dan ook niet in aanmerking genomen worden voor een vermindering van onroerende voorheffing. De administratie zelf erkende het excessieve karakter van deze interpretatie en probeerde deze in de praktijk al lichtjes te temperen. Deze excessieve interpretatie werd overigens door het Hof van Cassatie ter zijde geschoven.

Sinds de aanpassing van deze bepaling door het voorgenoemd Waals decreet, is het thans duidelijk dat het begrip huishouden “een feitelijk-

“

De wijziging die door het Waals decreet wordt ingevoerd, heeft als doel het begrip van “gezinshoofd” aan te passen aan de evolutie van de maatschappij en zo tegemoet te komen aan de kritieken die reeds in 2010 en 2011 in arresten van respectievelijk het Hof van Cassatie en het Grondwettelijk Hof werden geformuleerd. Dit begrip van “gezinshoofd” werd nu in de wettekst vervangen door het begrip “huishouden”.

Sinds de aanpassing van deze bepaling door het voorgenoemd Waals decreet, is het thans duidelijk dat het begrip huishouden “een feitelijke situatie veronderstelt en niet een wettelijke link”. Dit begrip wordt niet omschreven in de wettekst, wat toelaat deze te interpreteren conform de evolutie van de maatschappij.

”

ke situatie veronderstelt en niet een wettelijke link”. Dit begrip wordt niet omschreven in de wettekst, wat toelaat deze te interpreteren conform de evolutie van de maatschappij.

Een andere aanpak, aangeduid door het Grondwettelijk Hof, was overigens dat de Waalse wetgever niet toeliet aan de geïsoleerde belastingplichtige, zoals bijvoorbeeld een gescheiden vader die zijn kinderen gelijkwaardig huisvest, om van een vermindering van onroerende voorheffing, zelfs geen gedeeltelijke, te genieten die betrekking had

op het gebouw waar hij woont en dit omdat de kinderen niet bij deze geïsoleerde belastingplichtige gedomicilieerd waren en dus geen deel uitmaakten van het huishouden van deze laatste.

De Waalse wetgever heeft in zijn decreet van 19 september 2013 ook deze situatie willen verhelpen door een beperkte vermindering van onroerende voorheffing toe te laten tot de helft van de bedragen die door de bepaling voorzien zijn voor elk kind ten laste en onderworpen aan een regime van co-ouderschap en waarvan de huisvesting op gelijkwaardige manier verdeeld is tussen de twee belastingplichtigen.

De wetgever heeft beslist om deze wijzigingen, die gevolg geven aan arresten die in 2010 en 2011 werden geveld, met terugwerkende kracht maar weliswaar gelimiteerd, te laten ingaan op 1 januari 2013 en ze van toepassing te maken vanaf het belastbaar jaar 2013.

De categorie van belastingplichtigen die van een vermindering van onroerende voorheffing kunnen genieten werd op deze manier vergroot.

Zoals voor de andere hypotheses van vermindering van onroerende voorheffing is deze vermindering niet automatisch en moeten de betrokken belastingplichtigen er dus op toe zien dat ze niet vergeten om de vermindering aan te vragen.

Het enige gevolg van de aankondigings-effecten van notionele interesten: de juridische onzekerheid

Het stelsel van de notionele interestaftrek is zeker één van de onderwerpen die het meest worden gewaardeerd bij het naderen van elke verkiezingsdatum. Deze fiscale constructie wordt inderdaad door sommigen beschouwd als een waar “geschenk” dat door de belastingplichtigen enkel en alleen wordt gegeven aan grote bedrijven die zo het betalen van belastingen zouden vermijden.

Maar het invoeren van de notionele interestaftrek had juist als doel om België fiscaal aantrekkelijk te maken voor buitenlandse investeerders en een geloofwaardig en concurrerend alternatief aan te bieden voor de coördinatiecentra waarvan het stelsel veroordeeld werd door de Europese autoriteiten.

De Federale Overheidsdienst Financiën prijst zelf de positieve effecten van de notionele interestaftrek aan, waaronder “*een algemene vermindering van het effectieve belastingtarief van de vennootschapsbelasting voor alle bedrijven, alsook*

een hogere rendabiliteit van de investering na belasting” en “het aanmoedigen van intensieve kapitaalsinvesteringen in België, en een stimulering voor de multinationals om de mogelijkheid te bekijken om activiteiten, zoals het financieren binnen de groep, de gecentraliseerde aankopen en factoring, aan de Belgische entiteit van een groep” toe te voegen.

Het is bijgevolg waar dat de notionele interestaftrek vele bedrijven heeft toegelaten hun belastbaar resultaat te verminderen, maar dat is net het doel dat, met volledige kennis van zaken, wordt nagestreefd door de politieke partijen die aan de oorsprong van de constructie stonden en waarvan sommigen het vandaag krachtig bekritisieren.

Voor zover is het onjuist te beweren dat de belastingplichtigen rechtstreeks vanuit hun zakken deelnemen aan de constructies, zeker de enkelvoudige, die door bepaalde bedrijven werden ingevoerd om de betaling van eender welke belasting te voorkomen en dat de afschaffing van de notionele interestaftrek aanzienlijke positieve gevolgen zou hebben op het budget van het land.

Het is inderdaad zo dat de meeste aangeklaagde systemen zonder de notionele interestaftrek simpelweg nooit zouden opgesteld geweest zijn. Zo heeft de notionele interestaftrek geen enkel fiscaal verlies tot gevolg, maar meer nog een winstderving die, zonder deze

constructie, op geen enkele wijze had kunnen geïnd worden.

De oproepen die in verkiezingsperiode worden gedaan om de notionele interessen af te schaffen, hebben dus als enig effect gehad dat ze de juridische onzekerheid hebben doen groeien van de belastingplichtige bedrijven die op een wettelijke manier voordeel halen uit deze constructie teneinde hun hoge fiscale lasten, die op de overgrote meerderheid van hen weegt, te verminderen.

Deze aankondigingseffecten, toegevoegd aan de vele wijzigingen die reeds aan het stelsel werden aangebracht op een tijdspanne van een paar jaar, brengen schade toe aan de juridische zekerheid in

een gebied waar het principe van wettelijkheid in fiscale zaken van toepassing is en waar de belastingplichtige ten gepaste tijde moet weten welke de juridische en fiscale gevolgen zullen zijn die morgen aan zijn activiteiten verbonden zijn.

Deze constante juridische onzekerheid brengt er sommige bedrijven toe om serenere oorden op te zoeken, door zich soms op slechts enkele kilometers van onze grenzen te vestigen, dit ten nadele van de competitiviteit, de economie en het imago van België op internationaal vlak. Dit valt natuurlijk te betreuren.

Nicolas THEMELIN

Het recht op aftrek van de BTW kan geweigerd worden wanneer de factuur onvolledig is.

Het Europees Hof van Justitie heeft op 8 mei 2013 een arrest gevelde met betrekking tot 2 prejudiciële vragen die door het Hof van Beroep van Bergen inzake BTW werden gesteld.

In de zaak te gronde stond de groep Martens, die uit verschillende actieve bedrijven uit verschillende industriële sectoren bestaat, tegenover de Belgische staat nadat deze laatste geweigerd had om het recht op aftrek van de BTW toe te kennen dat door bepaalde bedrijven uit de groep gevraagd werd voor diensten die werden geleverd door andere bedrijven van de groep.

De fiscale administratie was van oordeel dat een hele reeks intragroep facturen onvolledig waren, omdat ze over het algemeen een globaal bedrag weergaven, zonder indicatie van de eenheidsprijs van de diensten, noch van het aantal gepresteerde uren, wat volgens de fiscale administratie ervoor zorgde dat er geen controle mogelijk was van de correcte inning van de BTW. Daarom dat de administratie de doorgevoerde aftrekken door de bedrijven van de groep die de

De oproepen die in verkiezingsperiode worden gedaan om de notionele interessen af te schaffen, hebben dus als enig effect gehad dat ze de juridische onzekerheid hebben doen groeien van de belastingplichtige bedrijven die op een wettelijke manier voordeel halen uit deze constructie teneinde hun hoge fiscale lasten, die op de overgrote meerderheid van hen weegt, te verminderen.

Deze aankondigingseffecten, toegevoegd aan de vele wijzigingen die reeds aan het stelsel werden aangebracht op een tijdspanne van een paar jaar, brengen schade toe aan de juridische zekerheid in een gebied waar het principe van wettelijkheid in fiscale zaken van toepassing is en waar de belastingplichtige ten gepaste tijde moet weten welke de juridische en fiscale gevolgen zullen zijn die morgen aan zijn activiteiten verbonden zijn.

Deze constante juridische onzekerheid brengt er sommige bedrijven toe om serenere oorden op te zoeken, door zich soms op slechts enkele kilometers van onze grenzen te vestigen, dit ten nadele van de competitiviteit, de economie en het imago van België op internationaal vlak. Dit valt natuurlijk te betreuren.

diensten ontvangen hadden, had geweigerd.

Vervolgens werden er door de bedrijven verbeteringen aangebracht aan de facturen, maar de fiscale administratie, die hen alle bewijskracht had ontzegd, heeft geen rekening gehouden met deze wijzigingen.

De zaak werd daarom ingeleid voor de rechtbank van eerste aanleg van Bergen die de fiscale administratie gelijk gaf en bijgevolg de aanvragen tot terugbetaling van de bedrijven die de diensten ontvangen hadden, verwierp.

Deze bedrijven zijn daarna tegen dit vonnis in beroep gegaan en het Hof van Beroep van Bergen heeft beslist om zijn uitspraak uit te stellen om twee prejudiciële vragen te kunnen stellen aan het Europees Hof van Justitie.

De eerste vraag bestond erin om het Hof te vragen of de zesde richtlijn indruist tegen een nationale reglementering die het recht op aftrek van de BTW weigert aan Btw-plichtigen die diensten ontvangen en die onvolledige facturen hebben, wanneer deze facturen “daarna aangevuld worden door het voorleggen van informatie die erop gericht zijn het bestaan, de aard en het bedrag van de gefactuurde diensten te bewijzen”.

Het Hof stelt vast dat het Europees recht aan de Btw-plichtige toelaat om de eerder betaalde BTW af te trekken voor zover hij over een

factuur beschikt die conform de zesde richtlijn werd opgesteld. Deze richtlijn verplicht dat de factuur bepaalde vermeldingen bevat en laat aan de lidstaten toe om bijkomende vermeldingen te voorzien die zij nodig achten om de correcte inning van de BTW, alsook haar controle door de fiscale administratie te verzekeren.

In dit geval heeft België gebruik gemaakt van deze faculteit aangezien het Belgische recht bijkomende vermeldingen oplegt die in artikel 5 van Koninklijk Besluit n°1 van 29 december 1992 met betrekking tot maatregelen om de betaling van de belasting op de toegevoegde waarde te verzekeren, opgesomd zijn. Het Hof duidt aan dat het aan het gerecht is waarnaar de zaak verwezen is om na te kijken of deze bijkomende vermeldingen weldegelijk bedoeld zijn om de correcte inning van de belasting te verzekeren en om fraude te voorkomen, wat, in voorkomend geval, duidelijk het geval blijkt te zijn volgens de gegevens die door het Hof van Beroep van Bergen werden aangevoerd.

Het Hof werpt verder op dat het niet verboden is om foute facturen te verbeteren. Daarom, als alle materiële voorwaarden die nodig zijn om de vooraf betaalde BTW af te trekken aanwezig zijn en dat de Btw-plichtige een factuur verbeterd heeft vooraleer dat de bevoegde autoriteit een beslissing heeft genomen, zou het recht op aftrek hem in principe niet mogen geweigerd worden op grond van het feit

dat de oorspronkelijke factuur een fout bevatte.

Dit is echter, volgens het Hof, niet meer het geval wanneer de verbeterde facturen aan de administratie worden voorgelegd nadat deze haar beslissing tot weigering heeft genomen. In dat geval beslist het

“

De interpretatie van het Hof van Justitie laat dus aan de fiscale administratie toe om aan de ene kant aan de ontvanger van diensten het recht op de aftrek van de BTW te weigeren op grond van het feit dat de voorgelegde facturen onvolledig zijn, ook al werden bijkomende informatie toegevoegd na de beslissing van de administratie om te weigeren, en aan de andere kant te weigeren de door de dienstverlener geïnde BTW terug te betalen.

Hier komt onder meer uit voort dat het primordiaal is voor de ontvangers van diensten die onderworpen zijn aan de BTW en wensen gebruik te maken van het recht op aftrek, om onmiddellijk de facturen die ze ontvangen te controleren en, indien nodig, de nodige verbeteringen aan te brengen, teneinde te voorkomen dat ze tegen een beslissing tot weigering van hun recht op aftrek vanwege de fiscale administratie aanlopen vooraleer ze de aanwezige informatie op de desbetreffende facturen konden aanvullen.

”

Hof dat de zesde richtlijn niet ingaat tegen het feit dat het recht op aftrek van de BTW wordt geweigerd.

Wat de tweede vraag betreft die door het Hof van Beroep van Bergen werd gesteld, daar gaat het erom te weten of het principe van fiscale neutraliteit de fiscale administratie tegenhield de terugbetaling van de BTW die door de dienstverleners werden toegestaan, te weigeren, terwijl het recht op aftrek van de BTW die op die diensten werd geheven, werd geweigerd aan de ontvangers van de diensten omwille van de aanwezige onregelmatigheden in de facturen.

Het is inderdaad zo dat in dit geval de administratie het recht op de aftrek voor het bedrijf dat de diensten ontvangen had, weigerde en ook weigerde om de door de dienstverlener betaalde BTW terug te betalen, terwijl deze laatste dacht dat als de facturen te onvolledig waren om recht te geven op aftrek, zij dit ook moesten zijn om het storten van de BTW toe te laten.

Met andere woorden, de opeisbaarheid van de BTW in hoofde van de dienstverlener, is deze vatbaar om onderworpen te zijn aan de effectieve uitoefening van de aftrek van de BTW in hoofde van de ontvanger van deze diensten?

Het Hof heeft een negatief antwoord gegeven op deze vraag. Op

basis van de zesde richtlijn vindt het belastbaar feit plaats op het ogenblik dat de levering van het goed of de prestatie van de dienst gebeurd is. Het principe van fiscale neutraliteit zou volgens het Hof “enkel ingeroepen kunnen worden om de terugbetaling van een BTW te rechtvaardigen in een situatie zoals deze in de hoofdzaak”.

Deze interpretatie van het Hof van Justitie laat dus aan de fiscale administratie toe om aan de ene kant aan de ontvanger van diensten het recht op de aftrek van de BTW te weigeren op grond van het feit dat de voorgelegde facturen onvolledig zijn, ook al werden bijkomende informatie toegevoegd na de beslissing van de administratie om te weigeren, en aan de andere kant te weigeren de door de dienstverlener geïnde BTW terug te betalen.

Hier komt onder meer uit voort dat het primordiaal is voor de ontvangers van diensten die onderworpen zijn aan de BTW en wensen gebruik te maken van het recht op aftrek, om onmiddellijk de facturen die ze ontvangen te controleren en, indien nodig, de nodige verbeteringen aan te brengen, teneinde te voorkomen dat ze tegen een beslissing tot weigering van hun recht op aftrek vanwege de fiscale administratie aanlopen vooraleer ze de aanwezige informatie op de desbetreffende facturen konden aanvullen.

Lida ACHTARI

Het Centraal Aanspreekpunt voor bankrekeningen

Artikel 322, §2 van het Wetboek van Inkomstenbelastingen, dat reeds twee jaar geleden werd gestemd, betreft de communicatie van gegevens van klanten, alsook van gegevens met betrekking tot rekeningen en contracten die deze laatste hebben, door bank-, wissel, krediet- en spaarinstellingen aan het Centraal Aanspreekpunt van de Nationale Bank van België. Deze bepaling vertrouwd de zorg om het functioneren van dit aanspreekpunt te bepalen toe aan de Koning. Dit is nu gebeurd sinds het Koninklijk Besluit van 17 juli 2013.

De banken en andere bedoelde instellingen zullen de lijst met de rekeningen waarvan hun klant houder of co-houder is geweest, moeten doorgeven alsook bepaalde contracten die in het Koninklijk Besluit omschreven werden en die nog lopende waren met de klant. Wat deze contracten betreft, het gaat onder meer over contracten van hypothecaire leningen, verkopen op afbetaling, financiële leasing, leningen op afbetaling of nog kredietopeningen.

Met « klant » worden niet enkel de Belgische klanten van de betrokken instellingen bedoeld, maar ook de buitenlandse klanten.

“

De banken en andere bedoelde instellingen zullen de lijst met de rekeningen waarvan hun klant houder of co-houder is geweest, moeten doorgeven alsook bepaalde contracten die in het Koninklijk Besluit omschreven werden en die nog lopende waren met de klant. Wat deze contracten betreft, het gaat onder meer over contracten van hypothecaire leningen, verkopen op afbetaling, financiële leasing, leningen op afbetaling of nog kredietopeningen.

Met « klant » worden niet enkel de Belgische klanten van de betrokken instellingen bedoeld, maar ook de buitenlandse klanten.

”

Nochtans moeten er geen monetaire gegevens (bijvoorbeeld met betrekking tot de saldo's van de rekeningen of uitgevoerde verrichtingen) doorgegeven worden.

Het Koninklijk Besluit voorziet dat de informatie op de rekeningen, die moet overgedragen worden aan het Centraal Aanspreekpunt, teruggaat tot het jaar 2010, terwijl dat de wet die de meldingsverplichting van de gegevens aan het Centraal Aanspreekpunt invoert, pas in 2011 het licht zag

Wat de gegevens met betrekking tot de contracten betreft, deze zullen enkel voor de contracten die vanaf 2014 worden afgesloten,

moeten gecommuniceerd worden.

De overdracht van gegevens aan het Aanspreekpunt zal elk jaar gebeuren, ten laatste op 31 maart voor de communicatie van de gegevens van het vorige jaar. Bij wijze van uitzondering zullen de gegevens met betrekking tot de rekeningen die bestonden tijdens de jaren 2010, 2011 en 2012 ten laatste op 1 februari 2014 moeten overgedragen worden.

Wat de rekeningen in het buitenland betreft, zal de belastingplichtige vanaf het boekjaar 2014 zelf het Centraal Aanspreekpunt moeten informeren.

De fiscus zal zo veel gemakkelijker deze informatie kunnen bekomen, op voorwaarde natuurlijk dat ze bij het Centraal Aanspreekpunt zullen verzameld worden. Het zal echter niet om een automatische toegang gaan.

Het is pas wanneer de administratie over aanwijzingen van fiscale fraude beschikt of wanneer de administratie van plan is om een belastingplichtige te belasten op indexeringsbasis dat bepaalde bevoegde functionarissen het Centraal Aansprekingspunt zullen kunnen consulteren en dit, onder bepaalde voorwaarden zoals vastgelegd in het Wetboek van Inkomstenbelasting.

Lida ACHTARI

Het bestaan van een fraude tijdens een aanslagjaar is op zich geen aanwijzing van fraude voor een vorig aanslagjaar

Een kennisgeving van aanwijzingen van fraude kunnen de fiscale administratie niet toelaten om 7 jaar terug te keren als ze slechts beschikt over aanwijzingen van fraude over een kortere periode.

Ter herinnering, artikel 333 van het Wetboek van Inkomstenbelastingen verplicht de administratie om de aanwijzingen van fraude waarover zij beschikt ten laste van een belastingplichtige bekend te maken teneinde onderzoek te kunnen doen en, in voorkomend geval, een bijkomende bijdrage op te leggen en dit buiten de normale belastingtermijnen.

In een recent arrest (25 april 2013) heeft het Hof van Beroep van Brussel geoordeeld dat de administratie zich niet mocht baseren op feiten die gepleegd werden tijdens een aanslagjaar om te veronderstellen dat gelijkaardige feiten gepleegd werden tijdens een vorig aanslagjaar. De rechtspraak heeft reeds de mogelijkheid gehad dit soort redeneringen te bestraffen wanneer de administratie gebruik maakte van eenvoudige feitelijke vermoedens ; « indien u heeft nagelaten om

10.000 euro aan inkomsten voor het aanslagjaar N aan te geven, ga ik ervan uit dat u hetzelfde heeft gedaan voor het aanslagjaar N-1 ».

In het geval dat behandeld werd door het Hof van Beroep van Brussel, had de administratie formeel de verplichting die op haar rust gerespecteerd om de aanwijzingen van fraude bekend te maken, ten einde een supplementaire bijdrage op te leggen buiten de normale belastingtermijn. Maar er werd geen enkele aanwijzing van fraude specifiek met betrekking tot het betwiste aanslagjaar vermeld in de kennisgeving van aanwijzingen van fraude.

Het Hof heeft daarom geoordeeld dat:

« De eiseres in hoger beroep betwist terecht – zonder dat de verweerder in hoger beroep hierop antwoordt

Opdat de administratie wettelijk zou kunnen voordeel halen uit een buitensporige belastbare periode (gaande tot 7 jaar), moet ze over aanwijzingen van fraude beschikken voor elk aanslagjaar waarvoor ze een bijkomende belasting wenst te heffen en deze aanwijzingen vooraf aan de belastingplichtige bekend maken. Bij gebrek hiervan zal de kennisgeving van de aanwijzingen van fraude niet geldig zijn en zal de geheven bijdrage bijgevolg nietig zijn.

-, dat er enkel uit de feiten die tijdens de vorige aanslagjaren 1999 en 2000 werden vastgesteld, kan worden afgeleid dat gelijkaardige feiten zouden gepleegd zijn tijdens het betwiste vorige aanslagjaar 1998. De belastingambtenaar heeft aan het Hof geen enkele aanwijzing van fraude voorgelegd betreffende de inkomsten van dat aanslagjaar dat hij wilde herzien en duidelijk met een toeslag wilde vermeerderen op grond van feiten die betrekking hebben op de volgende aanslagjaren.

De bijdrage die werd gesteld in vervanging werd bijgevolg niet regelmatig gevestigd en moet dus geannuleerd worden voor schending van de artikelen 333 en 354 van het WIB (1992) ».

Op het einde van de rit betreft het dus een redelijk eenvoudige zaak van toepassing van het artikel 333, alinea 3 van het voornoemde Wetboek van Inkomstenbelastingen, die preciseert dat de administratie, op straffe van nietigheid van de belasting, voorafgaandelijk de aanwijzingen van fraude die bestaan voor wat betreft de betrokken periode moet bekend maken.

Algemeen, als de administratie bij een controle vaststelt dat er aanwijzingen van fraude bestaan betreffende het onderzochte aanslagjaar, zij vaak probeert de controles uit te breiden naar meerdere voorafgaande aanslagjaren, van de veronderstelling uitgaande dat er reeds toen een fraude bestond. De omzendbrief van de administratie van

1 juli 2009, gesteund op de voorbereidende werken, verduidelijkt hieromtrent dat :

« Er is ook sprake van aanwijzingen van fiscale fraude wanneer abnormale praktijken die vastgesteld werden tijdens een controle die werd uitgevoerd tijdens een termijn van drie jaar zoals voorzien in artikel 354, alinea 1, WIB 92, aan de administratie toelaten te veronderstellen dat dezelfde praktijken of andere gelijkaardige praktijken reeds sinds lang werden gebruikt door de belastingplichtige ».

In haar hiervoor genoemde arrest heeft het Hof echter geoordeeld, volledig terecht, dat het bestaan zelf van een fraude tijdens één of meerdere aanslagjaren, op zich geen aanwijzing van fraude is voor een vorig aanslagjaar.

Opdat de administratie wettelijk zou kunnen voordeel halen uit een buitensporige belastbare periode (gaande tot 7 jaar), moet ze over aanwijzingen van fraude beschikken voor elk aanslagjaar waarvoor ze een bijkomende belasting wenst te heffen en deze aanwijzingen vooraf aan de belastingplichtige bekend maken. Bij gebrek hiervan zal de kennisgeving van de aanwijzingen van fraude niet geldig zijn en zal de geheven bijdrage bijgevolg nietig zijn.

Tristan KRSTIC

Paypal en de aangifteverplichting van in het buitenland geopende rekeningen

De persoon die op fiscaal vlak een inwoner is van België is ertoe gehouden om in zijn jaarlijkse belastingaangifte aan te geven of er op één of andere ogenblik in het aanslagjaar één of meerdere rekeningen werden geopend bij een bank-, wissel-, krediet- of spaarinstelling die in het buitenland gevestigd is, dit ofwel op zijn naam, ofwel op naam van één van zijn kinderen en waarbij hij het wettelijk vruchtgebruik had op de inkomsten.

Als hij “ja” antwoordt op die vraag moet hij per rekening in zijn jaarlijkse belastingaangifte ook de naam en voornaam van de houder van de rekening vermelden, alsook het land waar deze rekening werd geopend.

Er bestaat een gelijkaardige aangifteverplichting voor diegene die op fiscaal vlak inwoner is van Frankrijk tegenover zijn eigen belastingadministratie en in een Frans vonnis werd onlangs beslist dat de geopende rekeningen, die in het buitenland worden gebruikt of gesloten en waarop de aangifteverplichting van toepassing is zoals ze voorzien is in het Franse fiscaal recht, moeten gezien worden als rekeningen die werden geopend

bij elke publiekrechtelijke of privaatrechtelijke persoon die gewoonlijk effecten, titels of contant geld ontvangt om te bewaren. Ze leidt daaruit af dat de aangifteverplichting van rekeningen in het buitenland ook geldt voor een Paypal rekening.

Ten gevolge van deze beslissing die op 25 april 2013 door de Administratieve Rechtbank van Pau werd genomen, vormt een rekening die geopend werd bij de vennootschap Paypal Europe, die aan zijn houder die over een emailadres en een paswoord beschikt toegang geeft tot betalingsdiensten en toelaat om online aankopen te doen, bijgevolg een buitenlandse rekening die aan de aangifteverplichting onderworpen is, aangezien de zetel van de vennootschap zich niet in Frankrijk bevindt.

De Paypal-dienst wordt inderdaad verzorgd door Paypal Europe die een kredietinstelling is onder Luxemburgse licentie, conform artikel 2 van de Luxemburgse wet van 5 april 1993 op de financiële sector, en die onderworpen is aan de controle door de Luxemburgse autoriteiten, meer bepaald de Commissie voor de Bewaking van de Financiële Sector.

Hoewel een belangrijk deel van de gebruikers van Paypal dit systeem slechts gebruiken om online aankopen te betalen, zonder bankgegevens te communiceren, en dat het saldo van een Paypal-rekening over het algemeen nul is of licht gecrediteerd, beschikt de inwoner van België op fiscaal vlak, houder van een rekening, dus over een in het buitenland geopende rekening waarvan het bestaan blijkbaar jaar-

“

Hoewel een belangrijk deel van de gebruikers van Paypal dit systeem slechts gebruiken om online aankopen te betalen, zonder bankgegevens te communiceren, en dat het saldo van een Paypal-rekening over het algemeen nul is of licht gecrediteerd, beschikt de inwoner van België op fiscaal vlak, houder van een rekening, dus over een in het buitenland geopende rekening waarvan het bestaan blijkbaar jaarlijks moet aangeven aan de Belgische fiscale administratie.

Voor de grote meerderheid van de belastingplichtigen die houder zijn van een Paypal-rekening, is er geen enkele belastbare inkomst aan deze gelinkt, op zo'n manier dat de aangifteverplichting van dergelijke rekening geen grote aantrekkingskracht heeft voor de fiscale administratie, buiten deze om zich nog wat meer met het privéleven van de burgers te bemoeien.

”

lijks moet aangeven aan de Belgische fiscale administratie.

Voor de grote meerderheid van de belastingplichtigen die houder zijn van een Paypal-rekening, is er geen enkele belastbare inkomst aan deze gelinkt, op zo'n manier dat de aangifteverplichting van dergelijke rekening geen grote aantrekkingskracht heeft voor de fiscale administratie, buiten deze om zich nog wat meer met het privéleven van de burgers te bemoeien.

Nicolas THEMELIN

Successierechten: nieuwe waarderingsregels voor beursgenoteerde effecten in het Vlaams en Waals Gewest

Het opstellen van een aangifte van nalatenschap is vaak de gelegenheid om dieper in te gaan op de netelige vraag betreffende de waardering van de goederen van de overledene en, in het bijzonder, de waardering van de nagelaten effecten.

Het Wetboek van Successierechten voorziet als algemene regel dat de goederen die in het actief van de erfenis opgenomen zijn, voor de berekening van de successierechten, moeten gewaardeerd worden op basis van hun "venale waarde" dat door de aanvevers moet geraamd worden, dus hun marktwaarde, in normale marktomstandigheden.

Voor niet-beursgenoteerde effecten zal de venale waarde van deze effecten bepaald worden volgens hun gecorrigeerde boekwaarde in functie van elementen die eigen zijn aan de activiteit van het bedrijf.

Inzake beursgenoteerde effecten kan de vraag gevoeliger zijn, rekening houdend met de koersschommelingen op de dag zelf, met als extreem gevolg dat de

erfgenamen zich kunnen beboeten in geval de koers zakt na het overlijden en voor de neerlegging van de aangifte van nalatenschap.

De regionale Wetboeken van Successierechten voorzien regels die afwijken van de algemene regel teneinde aan deze moeilijkheid tegemoet te komen.

Laten we hieromtrent niet vergeten dat het criterium dat bepalend is om te weten welk Wetboek van toepassing is, in de regel dat is van de woonplaats van de overledene op het ogenblik van overlijden.

Terwijl de specifieke regel die in de drie regio's werd ingevoerd vooral bestond uit een referentie naar de dagprijs, dus een referentie naar de gemiddelde maandkoers die de 20e van elke maand in het Belgisch Staatsblad gepubliceerd wordt, hebben het Vlaams en Waals Gewest recent nieuwe waarderingsystemen ingevoerd die respectievelijk op 1 augustus 2013 voor het Vlaams Gewest en op 1 november 2013 voor het Waals Gewest van kracht werden. Deze regels steunen op een gelijkaardig systeem.

De Vlaamse en Waalse Wetboeken voorzien nu dat de financiële instrumenten die toegelaten zijn voor de onderhandeling op de Belgische markten of deze van een andere Lidstaat van de Europese Economische Unie en de instrumenten die toegelaten zijn voor de onderhandeling over een

“

De nieuwe waarderingsregels die door het Vlaams en Waals Gewest voor beursgenoteerde effecten werden ingevoerd, moeten goedgekeurd worden, omdat ze een vereenvoudiging van waardebepalingen met zich meebrengen. Nochtans, als de erfgenamen beslissen om effecten te verkopen om de successierechten te betalen, hebben ze slechts 2 maanden om dit te doen zonder dat ze na-deel ondervinden op het vlak van de valorisatie van de effecten.

”

Belgisch multilateraal systeem of dat van een ander land van de Europese Economische Unie gewaardeerd worden op basis van hun beurswaarde (met het Vlaams Wetboek dat refereert naar de “beurswaarde” en het Waals Wetboek dat refereert naar de “venale waarde”) op datum van het overlijden van de overledene of op dezelfde datum van de twee volgende maanden.

De waarde zal bepaald worden op basis van de informatie over de koersen dat beschikbaar is in de gespecialiseerde geschreven pers en/of door middel van gespecialiseerde numerieke bronnen die kunnen geconsulteerd worden.

We moeten vermelden dat de datum die gekozen wordt van toepassing zal zijn op alle nagelaten waarden: het is dus niet mogelijk

de valorisatiedata volgens de effecten te panacheren.

Laten we ook niet vergeten dat de financiële instrumenten die niet geïndiceerd worden door de specifieke regel die door de Vlaamse en Waalse Wetboeken (effecten buiten de EEU) werd ingevoerd, conform de algemene regels zullen gewaardeerd worden, dus aan de beurswaarde op de dag van overlijden, zonder de mogelijkheid de gevolgen van een eventuele waardevermindering van de effecten door verwijzing naar een latere beursindex te verzachten.

De nieuwe waarderingsregels die door het Vlaams en Waals Gewest voor beursgenoteerde effecten werden ingevoerd, moeten goedgekeurd worden, omdat ze een vereenvoudiging van waardebepalingen met zich meebrengen. Nochtans, als de erfgenamen beslissen om effecten te verkopen om de successierechten te betalen, hebben ze slechts 2 maanden om dit te doen zonder dat ze na-deel ondervinden op het vlak van de valorisatie van de effecten.

Sylvie LEYDER

Fiscale regularisaties en gelijkheidsprincipe

De procedure van fiscale regularisatie, die ook een procedure is die aan de belastingplichtigen voorstelt om zichzelf aan te geven bij de fiscale administratie, kan aanleiding geven tot ongelijke situaties, zoals deze die onlangs in het kader van een vonnis van de Rechtbank van eerste aanleg van Brugge werd opgeworpen (onuitgegeven vonnis van 31 oktober 2012).

Twee kinderen, broer en zus, erven een buitenlands vermogen dat niet werd aangegeven door hun vader.

De zus dient een fiscale regularisatieaanvraag in.

De broer gaat niet over tot een fiscale regularisatie, maar tot een bijkomende aangifte aan de successierechten in dewelke hij, net zoals zijn zus, toegeeft het geërfde vermogen niet te hebben aangegeven op het ogenblik van het overlijden van hun vader.

Ten gevolge van deze spontane aangifte die niet via de officiële regularisatieprocedure werd ingediend, wordt van de zoon een som van 370.000 € geëist, waarvan een kwart voor fiscale schulden, een kwart voor boetes en het saldo (zijnde de helft van de totale schuld) dat laattijdigheidsinteressen vertegenwoordigt. Bijna vier keer meer dan zijn zus...

De zoon vraagt een vrijwillig gedeeltelijk uitstel van interesten, op basis van twee elementen:

aan de ene kant heeft hij spontaan het erfelijk vermogen aangegeven en aan de andere kant heeft zijn zus minder moeten betalen dan hij voor boetes en laattijdigheidsinteresten (de regularisatieprocedure voorzorg een beperkte vermeerdering tot 10% van de successiebelasting op de niet-aangegeven vermogens).

We moeten noteren dat de broer op hetzelfde ogenblik als zijn zus een regularisatiedossier had ingediend, maar dat dit dossier vroegtijdig werd afgesloten op vraag van de DVB, aangezien de situatie van de broer op dat moment het voorwerp was van een gerechtelijk onderzoek voor fiscale fraude – ook al was dit voor een andere reden dan het buitenlands vermogen afkomstig uit de erfenis.

Dit is een eigenaardige verantwoording vanwege de DVB gezien alleen de “specifieke” onderzoeksdaden het inleiden van de regularisatieprocedure voorkwamen.

Volgens de rechtbank is er geen schending van het gelijkheidsprincipe tussen de belastingplichtigen, want dit principe impliceert dat gelijkaardige gevallen op verschillende manier behandeld worden, terwijl dat de situatie waarin de broer zich bevond, niet vergelijkbaar was met deze van zijn zus: de zus had een regularisatieattest bekomen, de broer zag af van deze aanvraag (en dit, het moet gezegd, terwijl er niets was dat hem wette-

lijk verplichtte, aangezien het fiscale strafonderzoek dat tegen hem werd gevoerd, niets te maken had met het erfenisdossier).

Het is zeker dat de belastingplichtige zichzelf in een andere situatie heeft geplaatst dan deze van zijn zus door « vrijwillig » van zijn aanvraag af te zien.

Niettemin werd de uitnodiging die hem door de Dienst Vervroegde Beslissingen, dat bevoegd is inzake regularisatieprocedures werd gestuurd, om « vrijwillig » van zijn aanvraag af te zien, niet ter discussie gesteld in het kader van dat vonnis, terwijl het waarschijnlijk beter was geweest om het toch te doen.

Toch hebben de erfgenamen in beide gevallen tegenover de fiscus vrijwillig afstand gedaan van hun eigen situatie.

In beide gevallen werd de administratie door de belastingplichtigen zelf in het bezit gesteld van documenten tot dewelke ze anders nooit toegang zou hebben gehad, aangezien de erfenis dateert van 2003.

Indien deze buitensporige procedure van het gemene recht niet had bestaan, welke de fiscale regularisatie is, dan hadden de twee belastingplichtigen belastingen, de boetes en de laattijdigheidsinteresten betaald, en hadden ze allebei een uitstel van deze laattijdigheidsinteresten kunnen vragen zoals het gebruikelijk was voor dat de wet op de fiscale regularisatie bestond

“

Dit vonnis is een uitstekend voorbeeld van het feit dat, ook al wilt de belastingplichtige een fiscale regularisatie indienen, hij zich gevangen kan zien in het net van diezelfde procedure, bovendien omwille van discutabele redenen – wat een onmogelijkheid om terug te keren in het verleden met zich meebrengt, en dus, om op zijn bekentenis terug te komen –, terwijl het voordeel van de procedure hem uiteindelijk werd geweigerd.

In strafzaken kan een verdachte steeds terugkomen op een bekentenis die hij gedaan heeft in het kader van een procedure. Maar op vandaag wordt niet meer betwist dat fiscale boetes zoals boetes in zaken van successierechten, analoog zijn met strafrechtelijke boetes en zo moeten behandeld worden, inzake proportionaliteitscontrole, met betrekking tot de inbreuk, en inzake de verzachtende omstandigheden of schorsing.

”

(en het bekomen, op basis van het vrijwillige karakter van hun zelfaangifte).

Nog meer dan het gedrag van de belastingplichtige die “vrijwillig” zijn regularisatieaanvraag intrekt, is het de wet op de regularisatie die zelf de ongelijkheid tussen de twee erfgenamen creëert en die hen, ook al bevinden ze zich in situaties

van identieke feiten, in rechtssituaties zet die duidelijk ongelijk zijn, de ene gehouden tot het betalen van drie keer meer belastingen dan de andere, ten voordele van de staat.

Dit vonnis is een uitstekend voorbeeld van het feit dat, ook al wilt de belastingplichtige een fiscale regularisatie indienen, hij zich gevangen kan zien in het net van diezelfde procedure, bovendien omwille van discutabele redenen – wat een onmogelijkheid om terug te keren in het verleden met zich meebrengt, en dus, om op zijn bekentenis terug te komen -, terwijl het voordeel van de procedure hem uiteindelijk werd geweigerd.

In strafzaken kan een verdachte steeds terugkomen op een bekentenis die hij gedaan heeft in het kader van een procedure. Maar op vandaag wordt niet meer betwist dat fiscale boetes zoals boetes in zaken van successierechten, analoog zijn met strafrechtelijke boetes en zo moeten behandeld worden, inzake proportionaliteitscontrole, met betrekking tot de inbreuk, en inzake de verzachtende omstandigheden of schorsing.

Waarom zou dat recht dan moeten ontzegd worden aan de belastingplichtige die, zonder hier wettelijk toe gehouden te zijn, zijn fout toegeeft aan de fiscus?

Séverine SEGIER

De Commissie daagt België voor het Europees Hof van Justitie voor discriminerende bepalingen inzake successierechten

Op 26 september 2013 heeft de Europese Commissie een persbericht gepubliceerd waarin haar beslissing werd aangekondigd om België voor het Europees Hof van Justitie te dagen omwille van bepaalde aspecten van de fiscale regelgeving van het Waals Gewest die als discriminerend en strijdig worden beschouwd met de regels van de Europese Unie betreffende het vrije verkeer van kapitaal.

Teneinde de belastbare basis van de successierechten te kunnen berekenen, voorziet artikel 21 van het Wetboek van Successierechten dat van toepassing is in het Waals Gewest, voor de aandelen, de keuze tussen verschillende tarieven. Deze bepaling laat aan de erfgenamen toe om het voor hen meest gunstige tarief te kiezen, dat in de meeste gevallen het laagste tarief is.

De Commissie verwijt echter aan de Belgische wetgeving dat ze deze keuze enkel aanbieden voor de aandelen die op de Belgische beursmarkt genoteerd zijn. De aandelen die op de beursmarkten van andere lidstaten van de Europese Unie of

de Europese Economische Ruimte genoteerd zijn, kunnen slechts gevaloriseerd worden op het ogenblik van het overlijden. Voor deze aandelen kan dus niet gekozen worden tussen meerdere tarieven.

Volgens de Commissie zou deze situatie voor gevolg kunnen hebben dat het personen die op fiscaal vlak inwoner zijn van België ontraadt om te investeren in buitenlandse aandelen, aangezien hun erfenis riskeert om zwaar belast te worden door de toepassing van het Wetboek van Successierechten dat van toepassing is in het Waals Gewest.

Het ontbreken van een keuzemogelijkheid voor de valorisatie van de aandelen die genoteerd zijn om de beursmarkten buiten België zou zo discriminerend zijn en zou een beperking betekenen op het vrije verkeer van kapitaal dat voorzien is in artikel 63 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

Als België zich nu voor het Europees Hof van Justitie ziet gedaagd worden, dan komt dit door de afwezigheid van een antwoord van de Belgische autoriteiten op een gemotiveerd advies dat hen in de loop van de maand april 2012 werd toegestuurd door de Commissie, dus meer dan een jaar geleden.

Met dat advies vroeg de Commissie officieel aan België om de desbetreffende bepalingen, die toen gelijkaardig waren in het Waals Gewest en het Brussels Hoofdstede-

“

Op 26 september 2013 heeft de Europese Commissie een persbericht gepubliceerd waarin haar beslissing werd aangekondigd om België voor het Europees Hof van Justitie te dagen omwille van bepaalde aspecten van de fiscale regelgeving van het Waals Gewest die als discriminerend en strijdig worden beschouwd met de regels van de Europese Unie betreffende het vrije verkeer van kapitaal.

De Commissie verwijt echter aan de Belgische wetgeving dat ze deze keuze enkel aanbieden voor de aandelen die op de Belgische beursmarkt genoteerd zijn. De aandelen die op de beursmarkten van andere lidstaten van de Europese Unie of de Europese Economische Ruimte genoteerd zijn, kunnen slechts gevaloriseerd worden op het ogenblik van het overlijden. Voor deze aandelen kan dus niet gekozen worden tussen meerdere tarieven.

”

delijk Gewest, aan te passen. Dit laatste Gewest heeft ondertussen aanpassingen aan haar wetgeving aangebracht en die zijn van kracht gegaan op 14 december 2012.

Het is dus enkel door de inertie van de Waalse autoriteiten dat België

zich opnieuw voor het Europees Hof van Justitie ziet gedaagd worden voor fiscale bepalingen die als discriminerend beschouwd worden. Een gemotiveerd antwoord op het advies van de Commissie of een aanpassing van het Wetboek van Successierechten dat van toepas-

sing is in het Waals Gewest had een nieuwe gerechtelijke procedure en, eventueel een nieuwe veroordeling van België kunnen vermijden.

Nicolas THEMELIN

IDEFISC

Tel. : 02/646 46 36

Fax : 02/644 38 00

**IDEFISC wordt uitgegeven
door Thierry AFSCRIFT**
in samenwerking met
Pascale HAUTFENNE hoofdredacteur
en

Lida ACHTARI
Tristan KRSTIC
Sylvie LEYDER
Séverine SÉGIER
Nicolas THEMELIN

Verantwoordelijke uitgever:

Thierry AFSCRIFT
Lensstraat 13
1000 Brussel

Internet

<http://www.idefisc.be>

Volgend nummer:

Maart 2014

Wil u Idefisc per e-mail
ontvangen, stuur dan
uw e-mailadres naar
info@idefisc.be.

De door Idefisc gepubliceerde infor-
matie is louter informatief. Het betreft
geen juridisch advies aangaande
welbepaalde situaties.

Deze uitgave is tevens verkrijgbaar
in het Frans. Indien u de Franse tekst
wenst te ontvangen, kan u een e-mail
sturen aan info@idefisc.be. Wij passen
onze databank vervolgens in die zin
aan.

Design by Artwhere
www.artwhere.be